

(Блиц 15. 11. 2010)

Он је шеф државе, његов човек је премијер, партијски је шеф премијеру, и он је једина адреса за српске националне и транзиционе фрустрације. Идеја о одговорној влади лежи на његовим плећима и нема саветника, макар свирао у Идолима, који га може спасти од обеде да је за све крив. Први пут од 2000. године позната је адреса за сваку врсту незадовољства, а оно ће се систематски узгајати... То сам написао пре две године и кусур месеци уочи формирања актуелне владе, а речи се односе, наравно, на Бориса Тадића.

Сада смо, скоро две и по године после, стигли дотле да му се на стадионима певају песме из морбидног навијачког репертоара, што, истина, није масовна појава, али знате како је с песмама... Један започне, после остали прихвате.

Не бих рекао да Борис Тадић не чини све што је у његовој моћи, па и више од тога, понеки пут и на своју штету, да одржи стабилност српских друштвених и политичких прилика, али и њему је, претпостављам, јасно да полако преузима све улоге и да се српска политика претвара у монодраму, а то је као жанр дозлабога досадно кад дуго траје.

На прошлонедељној седници Главног одбора Демократске странке Тадић је рекао да ће народ тек од 2012. године живети нешто боље, па је из тога јасно да ће и избори тада бити одржани, дакле биће регуларни, кад им по уставу и закону буде рок за одржавање. Или ће, барем, најјача странка владајуће коалиције све учинити да тако буде. А то је јак дуго да би сам на позорници изнео представу до краја, пред публиком која се већ врпољи, чешка и двоуми између млаког аплауза и јасног звиждука.

У таквим приликама само донекле помаже честа измена кулиса или костима који глумац навлачи на себе. То за пар секунди одврати пажњу публике, али не мења природу монодраме.

И кад се на сцени појављују други актери јавног живота, то личи на караоке. Темељ те извођачке дисциплине састоји се од матрице која већ постоји, текст се појављује на екрану у складу с инструменталом који се чује, а аматер с микрофоном у руци пева ту ствар унутар строгих технолошких и садржајних координата.

Проблем са Србијом није толико у томе што то раде следбеници Тадићеве политике, од њих се некако очекује да прате његове речи и мелодију, него што то ради и главна опозициона странка, па се све чешће народ пита има ли међу њима било какве разлике, осим што свако од актера тврди да је способнији и поштенији од оног другог.

Невоља с караокама је и у томе што је то забава само за љубитеље караока, аматерски свет који се узајамно натпевава и такмичи у свом затвореном кругу. Не само да нам политика личи на матрицу послату из Брисела, и то с мелодијама и текстом који су намењени почетницима у извођењу караока, већ је главно питање да ли се то што они изводе тиче и неког изван њиховог клуба обожаваца.

Србија је на путу изласка из економске кризе, мада се то још не види. Пред народом је још једна тешка година, а то се јасно види. Најтеже је истрчати последњу деоницу. Ноге су оловне, плућа без ваздуха, поглед је замагљен. Тадић учестало помиње реконструкцију владе. Чини ми се да би морала бити масивнија него што се помиње у медијима. Србији је неопходна нова доза оптимизма и – промена сцене и жанра. Коалициони партнери немају капацитет за побуну. Ни место председника владе не би смело бити недодирљиво. Иначе ће се монодрама наставити.